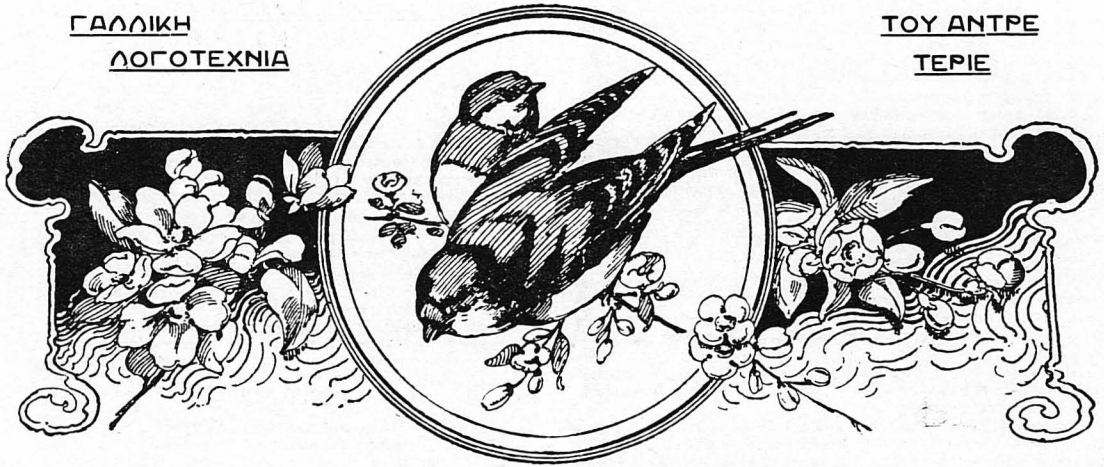

ΓΑΛΛΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ
ΤΕΡΙΕ

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

‘Η ζωή του Γιαννάκη μέσα στο σχολείο, όπου τον έχουν κλείσει, περνάει μοναχική, αλλά ήσυχη κι’ εύτυχισμένη. ‘Ο μικρός δεν έχει πολλές σχέσεις με τους συνομηλίκους του. Ζη’ ανάμεσα σε παλαιά βιβλία και πράγματα και βρίσκει ευχάριστες τις ημέρες του.

Κάθε Πέμπτη τον παίρνουν και τον οδηγούν κοντά στη γηραιά θειά του, Θηρεσία, μι’ αγαθή γεροντοκόρη, που κατοικεί σ’ ένα παλιό σπίτι και που δεν έχει αλλάξει καθόλου απ’ τον καιρό που τη θυμάται ο άνεψιός της. ‘Ο Γιαννάκης της φιλεί με σεβασμό τὸ χέρι και κάθεται πλάι της...

‘Η θειά Θηρεσία έχει περάσει πιά τὰ ἐξήντα της χρόνια, τραγουδάει κάποτε, όταν έχει κέρφι, κανένα σκοπό της εποχής της και διηγείται με υπερβολική φιλαρεσκία πόσο μάγευε άλλοτε με τή φωνή της. ‘Έχει χαρακτηρισμό κάπως ατότομο και τραχύ, αλλά κατά βάθος είνε ειραστήτη και μάλιστα λίγο ρομαντική.

Τὸ χειμώνα κάθεται ξαπλωμένη σὲ μι’ πολυθρόνα μπρός στη φεγγόβολη φωτιά, λέει στο Γιαννάκη, που τὴν ἀκούει προσεχτικά, παλιὰ παραμύθια κι’ ἀποκρίνεται ἀκούραστη στις ἐρωτήσεις του.

‘Όταν ἔρθει τὸ καλοκαίρι, τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς γρη῏ς ἀνοίγεται ὀλόκληρο πρὸς τὸν κῆρο κι’ ἀφίνει νὰ μιτῆ ἀφθονὸ φῶς μέσα.

Μι’ κερσού ἀσπένει ἀπ’ ἔξω τὰ λυγρὰ κλωνάρια τῆς κι’ ὁ Γιαννάκης κοιτᾶει με ἀχόρταγα μάτια τὸ ὄρατο τῆς φύλλωμα, ἀπ’ ὅπου λέρφουν τόσα φύλλα κι’ ἀπ’ ὅπου κρέμονται τόσοι καρποί.

Τὸ μέρος αὐτὸ είνε τόπος ἀτολαύσεως γιὰ τὸ μικρὸ, ἀλλὰ ἡ γρη῏ θειά του ἔφερε πόσο λαίμαργη είνε ἡ παιδικὴ ἡλικία και πόσο τῆς είνε δύσκολο γι’ ἀνισταθῆ στον πειρασμό. Γι’ αὐτὸ ἀπαγορεύει στὸν ἀνεψιὸ τῆς νὰ κατέβη στὸν κῆρο.

‘Όστόσο, πολλές φορές συγκαίεται ἀπὸ τὰ ἀφρονα βλέμματα τοῦ μικροῦ και τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κατέβη κάτω και νὰ περπατήση στη δεντροστοαχία, ἀλλὰ με τὸν ὄρο νὰ μὴν περᾶξῆ τίποτε.

— Πρὸςέξ, τοῦ προσθέτει με ἀσθηρὸ τόνο, πρὸςέξ νὰ μὴν κόψῃς καμιά φράουλίνα, γιατί τῆς ἔχω μετρημένες δλες....

‘Ο Γιαννάκης ὑπόσχεται ὅτι τοῦ ζητήσουν χωρὶς ἀντίρρηση και κατεβαίνει.

Στὴν ἀρχὴ προχωρεῖ και βαδίζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λουλούδια στὰ θρομάκια τοῦ κῆπου, ὅπου τὰ κόκκινα γαρύφαλλα, τ’ ἄλκινα ῥόδα και τὰ μεγάλα λευκὰ κρίνα σμίγουν τὴν ὁμορφιά τους σ’ ἕνα θεῖο σύνολο χρωμάτων και ἀρωμάτων.

‘Όλα γύρω ἀποτελοῦν ἐκπλήξῃ και μαγεία γιὰ τὸ μικρὸ Γιαννάκη. ‘Ο μεγάλος σκύλος τῆς θείας πηδαίει

χαροτὰ γύρω του. ‘Ο Γιαννάκης σὺβει και τοῦ μιλαίει σοβαρὰ :
— Φρόνιμα, Λέων!... ‘Η θεία εἶν’ ἀσθηρὴ. Θὰ σοῦ τῆς βρέξῃ, φτωχέ μου!...

‘Η μεγαλόκορμη δαμοκερνήτη και ἡ βερικοκιάς λυγίζουν κάτω ἀπ’ τοῦς ὄμοιους καρπούς των.

‘Η φραγκοσταφυλιές με τὰ κόκκινα ἢ τὰ κεχρηματόχρωμα φραγκοστάφυλα, ἡ χαμοκερασιές κι’ ἡ ἄρνηες στολίζουν ὑπέροχα τὸν κῆπο. Στὸ βάθος ὑπάρχουν και πολλὰ ἄλλα καρποφόρα δέντρα που στέκονται μελαγχολικὰ κι’ ἀκίνητα πάνω ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἑσάκι, που τὰ νερά του κολᾶν γαργαριστὰ.

‘Ο Γιαννάκης βρίσκειται ἐδῶ σ’ ἀπόλυτη ἐλευθερία, χωμένος μέσα στην πρασιναῖα και σκεπασμένος ἀπὸ τὰ δέντρα, που ἀλαφροτρεμόνουν στὸν ἀέρα.

‘Ο ἀνοιχτός ἀέρας τοῦ γεννᾶ ἰδέες ἐπαναστατικῆς, τὸ τρολλὸ πέταγμα τῆς πεταλούδας που βυζαίνει τὸ μέλι, τοῦ προκαλεῖ σκέψεις διαρπαγῆς και σὲ μι’ ἀτότομη στροφῇ σταματᾶ μπρός στις βατομοριές.

Οἱ κλώνοι τους λυγίζουν πρὸς τὰ κάτω και τὸ φορτίο τους χανοῖζει στὸν ἥλιο.

— Ἦθῶν ἀρχετὰ βατόμουρα, σκέφτεται ὁ Γιαννάκης. ‘Αδύνατο νὰ τὰ μετοήση ὀλα ἡ θεῖτσα...

Καί, καθὼς είνε προφυλαγμένως ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο βλέμμα, κόβει ἕνα καρπὸ, δύο, τρεῖς, δέκα, εἴκοσι...

‘Έξαρνα ἀκοίει μι’ φωνὴ νὰ τὸν καλῆ και, ἀπογοητευμένος τρέχει λαχανασμένος νὰ γρη῏ση κοντὰ στη θεία του, που τὸν περιμένει ὀρθὴ στὸ σκάκι.

— Γιὰ πὲς μου, πειράξῃς τίποτε; τὸν ρωτᾶει καμνωπτη ἡ γρη῏.

— ‘Α, τίποτε, θεῖτσα μου!
— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, προσθέτει ἡ θεῖτσα, κλησιάζοντας ἔδεννητὰ τὴ μῆτη τῆς σὲ στῆμα τοῦ μικροῦ. Γιὰ φῦσα λίγο....

‘Η διαταγὴ ἐκτελεῖται ἀπ’ τὸ Γιαννάκη, χωρὶς νὰ τοῦ περᾶση καμιά ὑποψία και ἡ θεία ἠθῶνει ἀπειλητικὰ τὸ δάχτυλό τῆς.

— Ψεθῆ! φωνάζει. ‘Έσῃγες βατόμουρα...
‘Ο φτωχὸς Γιαννάκης ἀναγκάζεται τότε, με συντριβῆ, νὰ ὀμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια.

‘Η θεία του τὸν μαλῶνει, τὸν διώχνει ἀπ’ τὸν μαγικό του παράδεισο κι’ ὁ μικρὸς ὀνεκροπόλος ἔξασκολοῦθῃ ν’ ἀναρωπιέται με ἄσποια :

— ‘Απὸ ποῦ τὸ μάντεψε; ‘Απὸ ποῦ τὸ μάντεψε; Μάγισσα θάνα, δίχως ἄλλο....

Τρεῖς χρόνια περνᾶν ἔτσι, τρεῖς χρόνια ἔξᾶστερα και φωτόλουσα, ἄν και συχνὰ διακόπτονται ἀπὸ βροντῆς και καταιγίδες.

Φιλεί με σεβασμό τὸ χέρι τῆς και κάθεται πλάι τῆς...

Έπειτα, ένα πρωί, την εποχή που ώριμαζαν οι καρποί, ή θεΐτσα κατελήφθη ξαφνικά από άνατριχίλες πυρετού και δεν σηκώθηκε πειά άπ' τό κρεβάτι της, άπ' τό μεγάλο άσπρο κρεβάτι της...

Άπό καιρό σε καιρό δόηγοσαν τό Γιαννάκη, όπως πριν, κοντά στό προσκεφάλι της, μά ή άρρωστη ύπόφερε από δύσπνοια κ' αυτό δέν της επέτρεπε όμιλες.

Πολλές φορές κάρφωνα επάνω στό μικρό της άνεμοτό τό τρυφερό γαλάζιο βλέμμα της, αλλά σκεδόν την ίδια στιγμή τό γύριζε πρός την άλλη μεριά, γιατί θυμόταν ίσως τά κλειμένα φρούτα του κήπου...

Ό Γιαννάκης γύριζε στό δωμάτιό του κατάπληκτος από την άδυναμία της θεΐας του πού όλο προχωρούσε και συλλογιζόταν μελαγχολικά, ότι δέν θα μπορή πειά νά μετριά, όπως πρώτα, τά βατόμουρα...

Ύστερ' από λίγες μέρες δέν έντυσαν στό μαύρα και τόν ώδήγησαν πάλι στό παλαιώ δωμάτιό με τά παλαιά έπιπλα πού μιλούσαν γιά καιρούς πολδ—πολδ παλ'ούς.

Μά τό κρεβάτι, τό μεγάλο άσπρο κρεβάτι της θεΐας ήταν τώρα άδειανό...

Στη μέση του δωματίου, ανάμεσα σε τέσσερα κρηοπήγια άναμμένα, άπλώνονταν ένα άσπρο πανί πού σκέπαζε ένα παραξένο μακρουλό κιάδιον...

Ό Γιαννάκης άνοιξε άπ' τούς άλλους, πώς ή θεΐτσα του είχε πεθάνει κ' έρωξε παραξενεμένος τά βλέμματά του γύρω στό δωμάτιό με τά μουσκέιστα παράθυρα.

Όλα τά πράγματα γύρω του είχαν μά άνήσυχη όψη και ό Γιαννάκης ρωτούσε τόν έναυτο του πώς γίνεται και πεθαίνουν οι άνθρωποι. Σιγά—σιγά μάλιστα τόν έπασε μά παραξένη τρομάρα και οίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά της μαμάς του...

Την άλλη μέρα έγινε ή κηδεία.

Κι' ενώ άντηχοσαν οι πένθη, μοι ψαλιμο μέσα στην έκκλησία, ό Γιαννάκης έβλεπε τούς γονείς του νά σφουγγίζουν τά δάκρυά τους και νά πνίγουν τούς λυγμούς τους...

Την άλλη μέρα τό απόγευμα, ή οικογένειά του γύρισε στην κατωκία της νεκρής, πού της έμεινε κληρονομιά, και άνοιξε τά παράθυρα γιά νά μπη μέσα ό άέρας και νά καθαριστούν τά δωμάτια.

Κι' ενώ οι γονείς του έπιπταν από δωμάτιό σε δωμάτιό κ' έξέταζαν τό πάντα, ό Γιαννάκης έτρεχε ελεύθερος μέσα στον κήπο πού τόν έπορφύρωναν ή άχτίδες του έτοιμοθάνατου ήλιου. Ποτέ ό κήπος αυτός δέν είχε τόσα πολλά λουλούδια και καρπούς.

Η χλιαρή ατμόσφαιρα ήταν ποτισμένη από τό άρωμα τών οσόδων και τών ρεζεντά.

Η δαμασκηνές έγεφαν κάτω από τό βάρος τών ώραιαν δαμάσκημων κ' όλα τά δέντρα ήταν κατάφορτα από φρούτα.

Ό Γιαννάκης, βλέποντας τούς κητάφορτους κιάδους, τούς ώριμους κόκκινους και χρυσούς καρπούς, πού έφεταν μελωμένιο επάνω στη γη, αισθάνθηκε νά ξιπνάη μέσα του ή παλιά έπιθυμία της διαπαγής.

Και μ' ένα αισθημα βαθείας ευχαριστήσεως, σκέφτηκε πώς μπορούσε τώρα νά ικανοποιή άφοβα τη λαμωργία του, χωρίς νά λογαριάζη κανέναν.

Η θεΐα του, πού τόν μάλωνε, έλειπε πειά, κινέναν άλλον δέν είχε νά φοβηθή. Χωρίς λοιπόν νά χάσει καιρό, οίχτηκε επάνω στό ώριμα δαμάσκηνα, γέμισε τις τσέπες του, γέμισε και την κοιλία του. Έξωα όμως σταμάτησε, σάν νά σνηθιζε με μάς στον έναυτο του.

Συλλογίστηκε την έλευνή διαγωγή του και τη μαθη άμαρτία του πρός τη γηραιά θεΐα του, πού τόν αγαπούσε, και τόν έπασε ένα είδος μεταμέλειας.

Σιγά—σιγά ή μέρα έθινε και τό σούρουπό έπεφτε άπαλά επάνω στον κήπο. Κι' όσο άπλώνονταν τό σκοτάδι, τόσο τό παιδί κρηιωνόταν από τρυση και φόβο μαζύ.

Τού φανόταν σάν νάβιλετε τη νεκρή νά δοθόντανα άπειλητική άνάμεσα άπ' τις λεηλατημένες δαμασκηνές και νά τόν μαλώνη γιά την κλειψιά του.

Ό μικρός Γιαννάκης κίτταζε γύρω του γιά μά στιγμή κ' είδε πώς ήταν μονάχος του. "Άδειασε τότε άμέσως όλες του τις τσέπες και, κρηιωνμένος από μά ξαφνική νευρική κρίση, άρχισε νά κλαίη, νά χινητά τό ποθεμα δάκρυά του, στην άνάμνηση της καλής του θεΐτσας, ιής πεθαμένης γρηούλας, πού δέν θα την ξανάβλεπε ποτέ πειά... Ποτέ πειά !..

ΟΙ ΠΙΟ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ ΑΠΟΨΕ

Άπόψε πούν' όλόχαρη ή θραυιά σάν τότε πάλι, π' άνθα, κλαριά και λουλούδια οηγούν παραδομένα σε κάποια άγνωρη ήδονή και τρέμμα γαλί—άγάλλι σαλείουν τ' άσημόφυλλα τά φεγγαρολουμένα.

Άπόψε πού τρυχομένα νερά και κομωμένα χαράζον έρωτόδρομο σάν τ' άσημένα άστέρια, πού κάποια κάλλη άχνόλευκα και μαρμαροχυμένα άντιφεγγίζουν έξωτικά στον ούρανό, στό αϊθέρα.

Άπόψε πού παντόγυρα άπλώνεται ή γαλήνη, π' όλης της Πλάσης ή ψυχές στοχαστικές πετών σ' αϊθέριους έρωτόκοσμούς, στην άπεραντοσύνη, Άπόψε π' όλα φανόταντα πλασμένα ν' αγαπάνε.

Σάν κείνες τότε τις θραυές κοντά μου έλα και πάλι, στη γνωμή μας πασχάλια, γλυκέ ξενιτεμένη και σου φιλώ τ' άνέγγιχτα παρθενικά μου κάλλη γιά σε πού χρόνια καρτερώ, ή πολυαγαπημένη.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΥΒΑ

ΝΥΧΤΑ

Όνειροπλέχτρα νύχτα έξωτική άστρα σπαρμένη, κ' όνειρα γεμάτη, τί με πλανεύεις και με πάζ εκεί

στού όνειρου τό χαρούμενο πα-

(λάτι. Τί κ' άν γλυκόλαλα άπθόνα έ-

(κει λαλούν — Η ώμορφη λαλιά της έχει

(σβύσει— Τί κ' άν λουλούδια έξωτικά τρι-

(γύρω άνθιστν — Τά σκαίει, ένα θλιμμένο κυ-

(παρσίσι...— Άφου δέν είνε, ή άγάπη μου,

(έκει πειά, μη με πάζ στού όνειρου τό

(παλάτι όνειροπλέχτρα νύχτα έξωτική

(άστρα σπαρμένη κ' όνειρα γε-

(μάτη... Β. Π.

ΖΗΛΕΙΑ

Όλόδροσα λουλούδια μρωμένα, άνέγγιχτα κρηιάνια και ζουμπού-

(λια,

B. Π.

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

(Τού S. PRUDHOMME)

Άχ, μόλις την εικόνα σου μέσ στην ψυχή μου φέρω, νοιώθω πώς μόνο έσάνασε στον κόσμο αγαπάω.

Τ' άνθος έσύ μου μάρανεσ της νεότης μου, τό ξέρω, μά δέν ξεχωτά τό μάτια σου και τώρα πού πονώ.

Κι' αυτή σου την όλόγληνη φρονή πώς νά ξεχάσω ; Μέσα μου σάν μά μουσική άπόκομη άντηξε.

Πώς ήθελα νά οβινομουν γιά πάντα νά ηουάσω, μά θα ζητώ τά χείλη σου κ' άς βγαίνει μου ή ψυχή !

Άχ, πόσα δέν έφίλησα σάν τά δικά σου χείλη ! Πόσα κορμιά δέν χάρηκεν ή δόλια μου άγκαλιά !

Κείνα πόσο τ' αγαπάω θα νά στο πουν οι φίλοι, μά έσένα πόσο σ' έκλαψα, τά δάσπρα μου μαλλιά !

Ήταν τά δάκρυα μου πολλά, μά έχουν στερέψει τώρα κ' οι στεναγομο πού άπόμειναν θα σβύσουν κ' αυτοί.

Άλλ' όταν θα ξεοπάω πειά τών γερατειών ή μπόρα, και τούτ' ή λύπη μου γιά σε θε νάχη ξε-

(χαστεί.

Άχ, μόλις την εικόνα σου μέσ στην ψυχή (μου φέρω,

νοιώθω πώς δέν μπορώ ποτέ έσύ νά σε μ-

ίσησω. Τ' άνθος έσύ μου μάρανεσ, της νεότης μου,

(τό ξέρω, μ' άπ' την ψυχή σε συχωρώ μόλις σ' άναπο-

(λήσω... Πειραιεύς

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΥΒΑ

